

Declarativele drepturi ale omului

VOCEA VÂLCII

Irak. Povestea unei dictaturi, drama unui popor. Dacă fericirea unora se clădește pe nefericirea altora înseamnă , precum legilor lui Murphy, relativa fericire este constantă pe glob, ca și inteligența și cum populația globului este în creștere, rezultă că nefericirea se distribuie prin dreptul celui mai tare, prin forța armelor, prin rapt. Primirea în clubul select al categoriei de nație așa zis „fericită” înseamnă obediență, slugărnicie și a te pune la dispoziție fără nicio rezervă. Ce drepturi ale omului? Astea sunt o lozincă . Ce drepturi? Colective sau individuale? Atunci, să fim mai clari, ce înseamnă „pierderi colaterale” înțelegând prin asta moartea unor oameni nevinovați, femei, bătrâni, și, în special, copii? Moartea celor doi tirani, Saddam și Miloșevici a rezolvat definitiv vinovăția duplicității. Lumea pășeste triumfal pe cadavrele unor lideri. Istoria nu reține decât sentințe. Unii lideri sunt absolviți.

Îmi pun întrebarea dacă un tată irakian poate da în judecată pe președintele Bush pentru copilul mort, lovit de tirul unui militar american, când se află cu turma la păscut. Păi, stați așa, era zonă de operațiuni militare, era teritoriu interzis, ce că uta copilul acolo etc., etc. și apoi legile războiului spun că etc., etc. Dar copilul păștea pe pășunea lui, oile trebuiau să mănânce, el trebuia să bea lapte să nu moară de foame. Ce treabă avea el cu interesele majore ale Americii în zona petrolieră?

El trebuia să trăiască și îi trebuia laptele zilnic pe care îl lua de la oi.

Militarii americani nu îi dădeau să mănânce lui și oilor lui de care depindeau alte suflete. „Pierderi colaterale” și gata. Acel copil japonez care a făcut 1000 de zmeie-păsări din hârtie în speranța supraviețuirii unei boli incurabile a făcut înconjurul lumii și a înlăcrimat-o din compasiune. E vreo deosebire între cei doi copii? Nu, copiii sunt la fel. Dar imaginea simbol a speranței i-a fost refuzată copilului irakian pentru că erau oi în turma sa și nicidecum zmeie.

Nimeni nu are dreptul de a lua viața altcuiva. Țsta e dreptul fundamental pentru care omenirea a luptat de milenii. Într-un război, oamenii mor așa-zis pentru deciziile unor politicieni. că Saddam nu a cedat puterea a justificat războiul, care și așa, dacă ne gândim bine, nu prea avea o justificare decât, în interesul democrației, interesele petroliere ale americanilor, ca de jure, scârție toată șandramaua. Suntem „prinși” într-o lume unde drepturile omului și vărog, mai citiți-le încă o dată, sunt declarative, sunt o himerăcu amendamente permanente, încât te întrebă ce sistem social, ce cutume morale și ce soluții de relații interumane putem crea pentru a-i mulțumi pe toți. Sigur, democrația e un sistem prost, dar altul mai bun nu cunosc, cum spunea cineva.

Ce sunt de fapt oamenii? Ce valoare au și pentru cine? Spre ce accedem, pas cu pas, spre ce lumi ne îndreptăm? Poate spune cineva spre ce lumi tindem și în folosul cui? Poate că sunt simulate astfel de încercări dar mă întreb care sunt parametrii de intrare și cei de ieșire în această simulare? Care sunt țintele acestei simulări și cât este alocat drepturilor omului social în viitor? Stai, omule, nu te ambala, cu ce drept extrapolezi tu viitorul care oricum nu ai să-l trăiești?

Mulțumește-te cu clipa, ronțăie-o, consum-o și gândește-te la limita ta biologică utilizând banii După care ai alergat o viațăși pe care nu-i vei avea în nicio alta. În fond te-ai vândut altora, pentru un pumn de arginți, să îți alimentezi falsa idee de libertate pe care ți-o confereau acei bani, să îți crești copiii, să faci câte un grătar, să vezi ce mai e prin lumea asta și să aștepti decrepitudinea care va săvinăfărăvoia ta. Cred că singura șansăce o mai ai e sănu renunți la tot ce e mai sfânt pe lumea asta, adică săiubești, pentru că a iubi e o stare cu un biochimism similar drogului și te face să vezi lumea în roz, așa cum e în că rți și nu cum e în realitate. A iubi e un sens, a iubi e un rost, a iubi e o motivație. Fărăasta, toate averile lumești pier, sunt fărăde scop și nimic nu e. Decât o agonie între vanitate, orgolii și putere.

Romeo Popescu